

Twee van onze (honderden) probleem-kinderen!

Als twee zielige hummeltjes werden ze drie jaar geleden bij ons afgeleverd. Vader was gearresteerd wegens een ernstig misdrijf en moeder werd opgenomen in een kliniek, omdat ze op een verschrikkelijke manier verslaafd was aan drugs. De twee kinderen, Erna en Aart-Jan werden voorlopig bij ons gebracht.

Ze zagen er niet alleen zielig uit, maar ze waren totaal verwaarloosd. Eten en drinken hadden ze af en toe gekregen, hun kleding bestond uit lompen en speelgoed hadden ze nog nooit gezien. Hun moeder sliep altijd en vader wilde geen last van hen hebben, wanneer hij eens thuis kwam.

Zo stonden ze plotseling in ons tehuis. Twee hoopjes ellende, waarover iedereen zich wilde ontfemen. Ze werden toevertrouwd aan de bescherming van juffrouw Leonie, die de stakkers eerst maar eens in een warm bad stopte. Ze vonden het wel griezelig en Erna vroeg of ze er niet in zou verdrinken. Maar ze vonden het wel heerlijk.

Ze voelden zich koningskinderen, toen ze een uurtje later, in leuke nachtkleding, met open ogen lagen te staren naar alles om hen heen, liggend in een fris ledikantje onder schone en warme dekens en lakens. De dokter schreef voor welk eten de kinderen konden verdragen en het was spoedig te merken, dat de kinderen herstelden van de lichamelijke ellende.

Wat erger is: ze zijn nog niet terug bij hun ouders. Met moeder wil het maar niet beter gaan en de vraag is of ze ooit zal herstellen. Vader komt volgend jaar vrij en niemand weet of hij voor de kinderen zal willen gaan zorgen. Aart-Jan is een erg lief kereltje, maar vraagt zeer veel aandacht. Erna is een bijzonder moeilijk meisje, die geen enkel vriendinnetje weet te maken en het iedereen kwalijk neemt, dat zij geen thuis heeft. Grote mensen noemen hen „probleem-kinderen”. Gelukkig dat ze bij ons mogen blijven, zolang dat nodig is.

Volgende maand is het Sinterklaas en dan krijgen ook deze twee kleintjes hun cadeautjes. Die zijn dan niet afkomstig van hun vader en moeder, maar worden betaald met geld dat onze jeugdleden met hun busjes hebben opgehaald. Misschien wel met geld uit jouw busje! Prettige gedachte voor je bij je volgende rondgang.

Welbedankt en tot de volgende VUURSLAG,

de directeur van ZESPEKA

HEMAVA

heldringstichtingen
zetten

rijnstroom martha stichting
alphen a/d rijn

jongensdorp valkenheide
maarsbergen

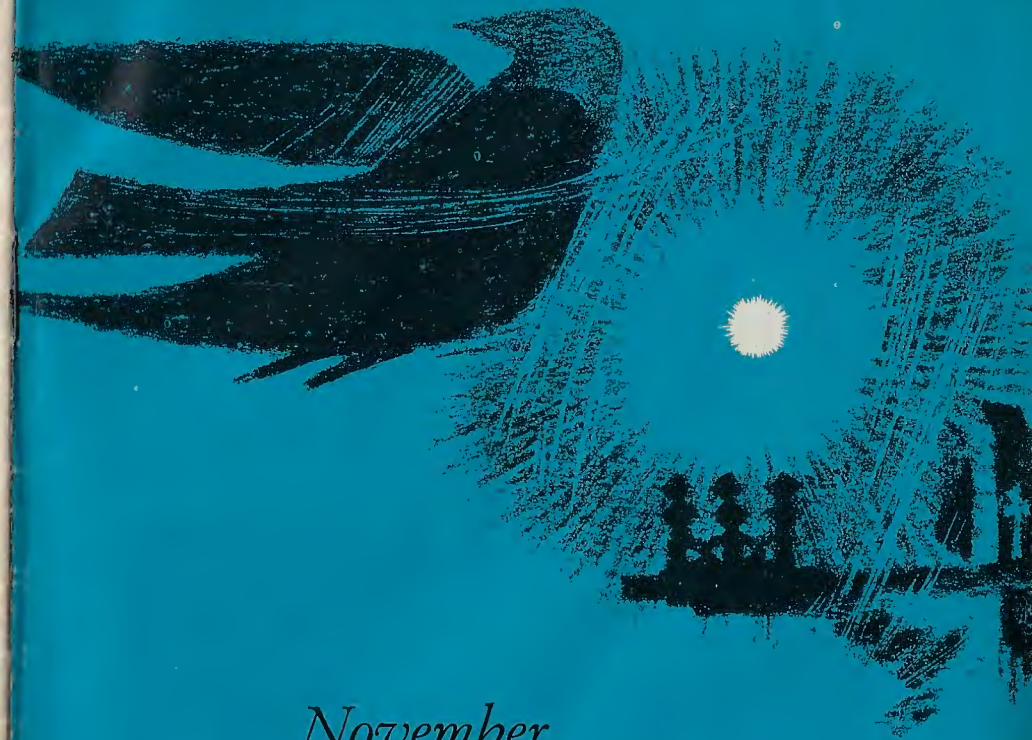
Twee
ZESPEKA
busjesakties
voor zes
protestantse
kinderdorpen

NEERBOSCH

kinderdorp neerbosch
nijmegen

EN VOOR

jongenshuis hoenderloo
hoenderloo
nederlandsch mettray
eefde

November

*Kijk - Sint Maarten wordt gevierd
kind'ren in een lange sliert
zie je weer met lichtjes gaan
Zeg - is jouw lampion wel aan???*

*Ook Sint-Niklaas zie ik komen
Wat heeft ie weer veel meegenomen!
Iets voor jou en iets voor mij!
Maak jij ook een ander blij???*

de Vuurslag

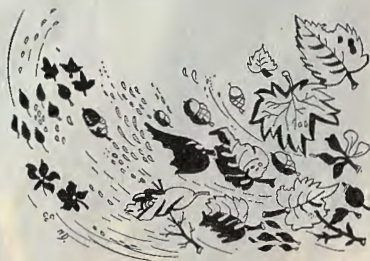
21e JAARGANG - NOVEMBER 1971 - Nr. 11

MAANDBLAD VOOR DE JEUGD

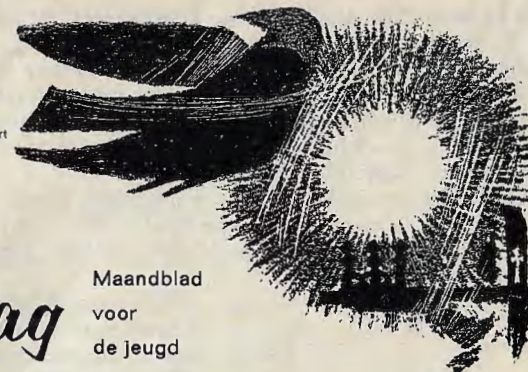
Hij stoeit
en loeit ...
De zomervogels vluchten!
Hij giert
en sliert
de wolken door de luchten!
Hij blaast
en raast
langs dichtbegroeide greppels,
zo koud
langs 't hout
van rechtgestamde peppels.
Hij brult
en vult
de straten met de blaren
geplukt,
gerukt
van kromme hazelaren ...
Hij zwiept
en piept
in fiere iep en eik.
Hij duwt
en stuwt
de zee tot aan de dijk.

Hij jaagt
en plaagt
met kille najaarsregen.
Hij kreunt
en steunt
langs alle open wegen.
Hij kijft
en schrijft
z'n naam in zand en water
en krawwt
en grauw
als een gesarde kater ...!
Hij fluit
het uit
langs bossen, duinen, stranden,
langs hei
en wei:
„De winter is op handen!”
Hij giert
en tiert
en dwingt het riet opzij,
en snelt
door 't veld
met fel geweld voorbij ...!

Mart W. H. de Weerd

Uitgave van Bureau ZESPEKA
(Zee Prot. Kinderbeschermingsinstellingen)
Johan van Oldenbarneveltlaan 44 - Amersfoort
Telefoon 133-37
Postrekening 418100 t.n.v. Zespeka Amersfoort
Abonnementsprijs f7,50,- per jaar
Redactrice: Mevrouw M. H. Graaff-Bresters
Koninginnelaan 29 - Groningen

de Vuurslag

Maandblad
voor
de jeugd

het Spook

Met zijn voorhoofd tegen de ruit tuurde Noud naar buiten. Half vijf en het was al helemaal donker. Voor het buurhuis stopte een auto. Het was de Daf van meneer De Wit. Die was vroeg! Zeker omdat het Sinterklaasavond was. „Bah!” zei Noud hard.

„Wat heb je?” vroeg Annelies.
„Alle vaders komen vanavond thuis, maar de onze natuurlijk weer niet!”
„Daar kan vader toch zeker niks aan doen! Als er niet zo'n zware storm geweest was, was hij gisteren al thuisgeweest,” verdedigde Annelies haar vader.

De vader van Noud en Annelies was stuurman en je zou het altijd zien: als ze jarig waren of bij andere feesten was hij juist uitgevaren of nog net niet terug. Een vader, die elke avond thuiskwam, leek hun veel fijner. Maar als vader thuis was, werd het altijd feest. Dan was het in huis rumoerig en vrolijk. Dan werd er gestoeid en gerollebold. Het was een fijne gezellige vader, alleen ... hij was te weinig thuis.

Er hield een taxi voor hun huis stil. „Daar is oma,” juichte Annelies en samen holden ze naar de voordeur, waar oma uitbundig omhelsd werd. „U blijft toch slapen,” vroeg Noud meteen.
„Net zolang tot jullie vader binnen is, al duurt het een week,” zei oma. Noud bracht oma's koffertje naar boven. Annelies hielp oma uit haar jas en moeder schonk gauw een kopje thee in.

Even later zag Annelies haar moeder een zware koffer vol buitenlandse etiketten naar boven sjouwen.

„Van wie is die koffer, mam?” vroeg ze verbaasd.

„Van oma natuurlijk; ze heeft hem te leen van tante Els!”

Tante Els was reisleidster, vandaar al die kleurige etiketten, dacht Annelies. Maar Noud had toch ook al een koffertje naar boven gebracht? Nu ja, het was Sinterklaas.

„Jongens gaan jullie eens vlug naar oom Koen en tante Nel, dan vragen we die ook te eten; hier is een briefje.”

„Een briefje? We zijn toch geen kleine kinderen?” zei Noud verontwaardigd.

„Niet zeuren, hard lopen,” zei moeder. Annelies stond al klaar. Maar Noud wilde net de deur uitgaan, toen hij bedacht, dat hij geen zakdoek had. Hij rende de trap op naar moeders slaapkamer om er één uit de linnenkast te halen, maar vond de deur gesloten.

Terwijl hij aan de knop rammelde, hoorde hij binnen iets vallen. Wat raar, moeder en oma waren toch beneden...

„Scherp fluisterend — want oma was in de grote stoel in slaap gevallen — riep moeder aan de trap: „Stil Noud, wat wil je?”

„Een zakdoek,” siste Noud.

„Kom maar, ik heb hier beneden wel een gestreken zakdoek.”

Terwijl Noud de zakdoek in zijn jaszak stopte, vroeg hij: „Waarom is uw slaapkamerdeur op slot? En ik hoorde daarbinnen iets vallen; zo raar!”

„Sinterklaasgeheimen,” lachte moeder, „of je hebt het je verbeeld.”

Toen ze samen buiten liepen waren Noud en Annelies het erover eens, dat het een beetje geheimzinnig in huis was.

„Het wordt misschien toch nog wel een lollige Sinterklaasavond,” zei Noud.

Tante Nel — vaders zus — deed open, las het briefje en holde toen opgewonden de lange gang in, „Koen, Koen,” riep ze, „moet je eens horen.”

Ze verdween in ooms kantoor. Er scheen nogal wat bijzonders in dat briefje te staan. Vond tante Nel het zo leuk om met hen Sinterklaas te vieren? Ze had geen kinderen. Daar was tante hollend terug, „wacht maar even, oom sluit meteen; we gaan met elkaar terug. Leuk dat oma er is!”

O, daarom was tante Nel zo blij! Maar daar hoefde moeder toch geen briefje voor mee te geven! Wat een onzin!

Druk babbelend liepen ze met elkaar terug. Thuis werd er een glaasje wijn geschonken. Noud en Annelies kregen druivensap, dat moeder „kinderwijn” noemde. Leuk, net echt!

Rrrring! Lieve help wat een bel! Sinterklaas? Nu al? Het was nog vóór

zessen! Rrrring! Nog eens! De kinderen holden al naar de deur. Wie weet... een Sinterklaasverrassing...

Noud deed de deur open. Niets te zien! Ze keken naar alle kanten de laan af. Toen ontdekte Annelies iets op de stoep. Er lag een klinker, waaronder iets wits plekte. Een brief! Op de envelop stond: *Aan Noud en Annelies van Sinterklaas.*

Juichend kwamen ze met de brief de kamer binnen.

„Voorlezen,” haastte oom Koen dadelijk.

Een beetje haperend van opwinding las Noud:

*Er is een verrassing — ga samen zoeken
vergeet geen gaten — of donkere hoeken!
Zoek bij zoldermuizen en kelderratten
onder de kasten — en onder de matten.
Het is iets raars... je moet niet schrikken
Méér mag ik je niet verklikken.
Zoek goed en vergeet geen hol en geen gaatje.
Het is iets fijns en dat is geen praatje!*

„Zou het groot zijn of klein?” vroeg Annelies zich af.

„Kan allebei,” vond Noud. „Maar ik denk wel klein, want er staat: onder de kasten en onder de matten!”

„Je kunt er niets van zeggen,” lachte oom Koen; „tenslotte moest het rijmen. Ik zou maar op zolder beginnen en dan afdalen tot je het hebt. Dat was een goed plan! „Op naar de zolder,” riep Noud.

Op de zolder hing maar een heel klein gloeilampje, dat een snippertje licht gaf. Annelies vond het eigenlijk een beetje griezelig. Maar Noud was al manmoedig aan het zoeken! „Kijk maar goed,” zei hij — „misschien is het wel een pop, weet je wel — net als bij oom Hans.”

Ja, dat was een paar jaar geleden in het huis van oma. Oom Hans had moeten zoeken en toen hij een kastdeur opendeed stond er in het donker een rare man! Oom had een harde schreeuw gegeven, maar was toen meteen gaan lachen. Het lijf was de strijkplank geweest met allemaal pakjes erop gebonden en daarover hing een donkere overjas. Het hoofd was een dik rond pak met een mombakkes voor en een pet erop.

Noud scharrelde tussen de koffers en kisten, terwijl Annelies het kleed van de wieg tilde. Er lagen rollen behang in. Er waren op zolder onder de schuine balken zovél hoekjes. Als het iets kleins was, zou je 't hier nooit kunnen vinden.

„Laten we eerst maar 's in de slaapkamers gaan kijken,” stelde Annelies zuchtend voor.

Ze liepen langzaam de trap af, gluurdten op iedere tree achter de traploper, zochten in de gangkast, de logeerkamer, hun eigen hokjes en in de slaap-

kamer van vader en moeder. Hier stond nog de koffer met de buitenlandse etiketten.

„Waarom niet bij oma?” dacht Annelies even, maar vergat het weer. Ze kropen overal onder de bedden, snuffelden in de kasten. Annelies tilde de spreien op en voelde onder de kussens.

Ze ging tenslotte naar het douchehok, maar dat vond Noud malligheid.

Wat kan je daar nou verstoppen?

Nog een trap af. Ze wilden in de keuken beginnen, maar werden meteen weggejaagd. Moeder was druk bezig de laatste hand aan het eten te leggen. Hé wat rook het lekker. Noud hoopte, dat hij de verrassing gauw zou vinden. Hij had honger om een beer te verslinden.

Tot groot vermaak van de grote mensen kropen ze weer overal onder en in. Alle deuren, alle laadjes werden geopend! Ze tilden de kussens op en gluurden onder de kleden. Maar ze vonden niets!

Tenslotte bleef alleen de kelder nog over. Annelies huiverde. Bah, die koude donkere kelder.

De kelder liep onder het hele huis; in het voorste deel waren allerlei dingen

opgeslagen. In het achterste deel, waar je door een klein poortje kwam, stond de verwarmingsketel.

Noud was druk aan het kisten verschuiven en Annelies liep door naar het poortje. Toen slaakte ze zo'n gil, dat Noud van de schrik een kist op zijn teen liet vallen en ook een schreeuw gaf. Hij hinkte mopperend naar Annelies, die angstig starend voor het poortje stond. Die meisjeskunsten ook! „Moet je daar nou zo voor gillen?” riep hij. „Zie je wel — het is een pop — dat heb ik je toch wel gezegd.”

In de donkerste hoek van de kelder stond iets langs, helemaal met een

Even

lachen

Hoe is het woord „menu” ontstaan?

In vroeger tijd vroegen onze voorvaderen, als ze hun soep hadden opgegeten: „Wat krijgen me-nu?”

Op een camping vragen twee mensen elkaar naar hun beroep. Zegt de eerste, die kelner is: „Ik heb een hotel en bestrijd de ondervoeding.”

Zegt de tweede, die vuilnisman is: „Ik ben afvalloloog en bestrijd de milieuverontreiniging.

Henk als je vijf appels koopt en je verliest er twee, wat heb je dan?

Een gat in m'n zak, juffrouw!

laken bedekt. Dat witte laken in die schemerachtige kelder zag er zo spookachtig uit; Annelies durfde er niet naar toe. „Net een spook,” zei ze zacht.

Maar Noud stapte er kordaat op af en greep heftig ergens bovenin het laken om het af te trekken. Toen klonk er zo'n rauwe kreet uit de spookgestalte dat Noud en Annelies als versteend stonden van schrik. Het laken viel en daar stond . . . de pop. Een pop in stuurmansuniform . . . een pop, die hevig zijn neus wreef. „Vader!”

„Vader!” Hij bulderde van de lach om hun verschrikte gezichten en riep: „Je had mijn neus te pakken.”

Ze vlogen hem om de hals. Nu begrepen ze alles. Die koffer met de etiketten was van vader en straks had vader in de slaapkamer iets laten vallen! Vandaar ook alle geheimzinnigheid, de plotselinge komst van oma en het briefje aan tante Nel.

Joelend liepen ze met elkaar naar boven.

Het werd een vrolijke maaltijd.

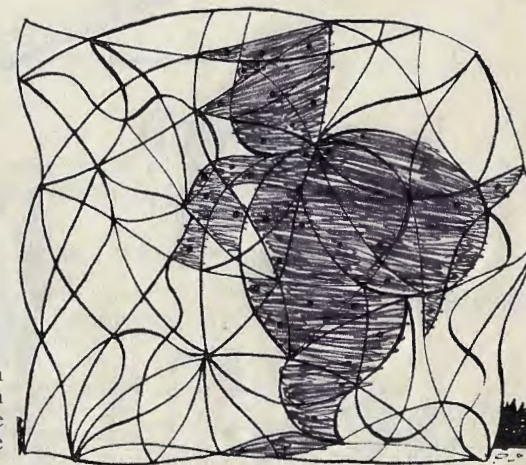
„Mijn mooiste cadeau is jouw thuiskomst vanavond,” zei moeder.

„Nou!” riep Noud opgewonden, „en dan te bedenken dat pakjesavond nog moet beginnen!”

Juist op dat ogenblik werd er luid op de voordeur gebonsd. Ja, pakjesavond moest nog beginnen.

Marian Hesper-Sint

**Ra Ra Ra . . .
wie of wat
komt er uit
het bos???**

Door de vakjes, die met een punt gemerkt zijn, met een potlood of een krijtje te kleuren kom je het te weten.

Illustraties in dit nummer:

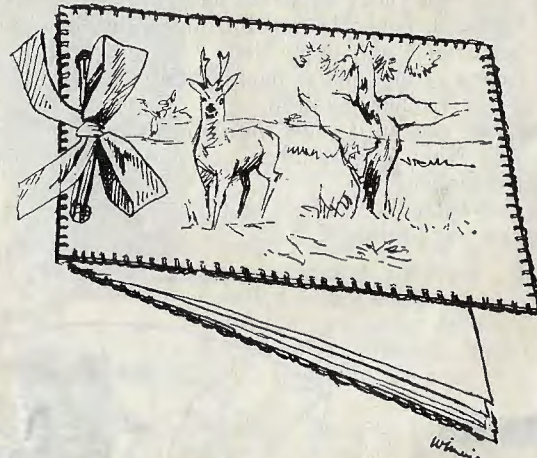
A. Adriani-Rot, E. van Hagendoren, A. v. Veen.

Een paar ideeën voor cadeautjes

Een fotoboekje

Hiervoor heb je nodig: een aantal correspondentiekaarten of stevig tekencarton om er de bladen van te snijden en dan voor de boven- en onderkant van het boekje: twee stukken heel stevig karton (b.v. van een schoenendoos).

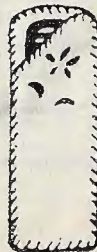
Je snijdt alles in het formaat, dat het het beste lijkt — iets kleiner dan de buitenkanten; voor de buitenkanten kun je ansichten nemen, die je op het carton plakt en omfestonneert — maar het is leuker om ze om te werken met stof (een rest fluweel b.v. of een vrolijk geruit lapje).

Maak in carton en bladen twee gaatjes en haal hierdoor pak-elastiek. Strik de einden van het elastiekje samen met een lintje of koordje.

* * *

Een etuitje van vilt

In de winkels kun je allerlei kleurtjes vilt krijgen.

Knip voor zo'n etuitje het vilt aan alle kanten anderhalve centimeter groter dan het voorwerp. Probeer het eerst even met papier om te zien of het model past en denk eraan: recht knippen!

Dan leg je de gelijke kanten — voor- en achterkant — op elkaar en naait ze met een kleurig draadje borduurzij of met gekleurde wol met een festonsteek aan elkaar. Daarna kun je het etuitje nog versieren door het op te borduren met een draadje borduurzij of wol.

Gekleurde flessen

In de winkel kun je tegenwoordig speciale glas- of flessenverf krijgen; hiermee kan je een fles omtoveren tot een aardige vaas voor één of andere bessentak en een gewoon augurkenpotje tot een sierpot!

* * *

Een prullemandje

Hiervoor neem je een leeg verblik; je kunt het verven of beplakken met plakplastic. Ook de wasmiddeltontnetjes zijn voor zoiets heel geschikt.

Van regen naar storm

Vul de tussenliggende woorden in, maar denk erom ze verschillen telkens maar één letter met het voorafgaande woord!

1. REGEN
2. GROEN een kleur
3. TOREN een hoog bouwsel
4. sterk
5. STORM

Gebed

(Vrij naar een oud-Engels gebed)

God, wees in mijn hoofd
en in mijn begripen.

God, wees in mijn ogen
en in mijn blik.

God, wees in mijn mond
en in mijn spreken.

God, wees in mijn hart
en in al mijn gedachten.

God, wees met mij aan het einde van
mijn leven
als ik sterven moet.

HET EENZAME EILAND

Ons vervolgverhaal - deel 11

door Guus Betlem

Korte inhoud van het voorafgaande.

Vier vrienden, Eef Vic, Mart en Brilletje, oftewel Joop van Amstel, komen in hun vakantie door pech met een roeibootje terecht op een verlaten eiland. Op het eiland staat een huisje, waarin ze voorlopig hun intrek nemen; daar vinden ze juwelen onder de vloer gestopt en het blijkt dat twee jonge mannen Siedse Hofstra en Jelle van Fraukje Sietstra daar belang bij hebben. Zij raken met de jongens in een gevecht gewikkeld, waarbij de jonge Jelle — om ongelukken te voorkomen — tenslotte de zijde van de jongens kiest. Samen maken ze een groot vuur, omdat de boot is afgedreven en nu niemand meer van het eiland af kan komen, als er geen hulp komt.

De ouders van de vier jongens verkeren intussen in de grootste ongerustheid en inspekteur Govers en rechercheur Smit zijn op zoek naar de daders van de kruimeldiefstallen in Lemmer. Ze besluiten Siedse en Jelle te schaduwen. De vaders van Mart en Eef zijn dan al per roeiboot naar hun jongens op zoek.

Rechercheur Smit heeft de hele dag op de loer gelegen, maar eindelijk, tegen de avond, had-ie toch beet. Want was dat niet Siedse Hofstra die daar kwam aanslenteren? Ja, eindelijk! Vanuit z'n schuilplaats zag Smit hem voorzichtig in het bootje stappen. En daar kwam ook Jelle van Fraukje Sietstra.

Als een hazewind was hij er vandoor gegaan, naar het huis van inspekteur Govers en geen kwartier later zaten ze al in hun politiebboot op het meer. Maar van de roeiboot geen spoor meer, nergens! Alle baaien, alle inhammetjes hadden ze afgezocht, nu bleven alleen nog over ... de eilandjes, zoals Smit zei. De „eilandjes”, was een groep, zowat tussen Lemmer en Follega, zo onaanzienlijk, dat je er driemaal voorbij voer, zonder ze te zien.

De eerste twee leverden geen resultaat op, maar bij het derde grepen ze elkaar eensklaps bij de arm en Govers knikte vrolijk: „Welja, een vreugdevuur, toe maar!” En daar zette de schijnwerper het verloren stukje land in z'n felle zonnetje en bescheen vier knipperende jongens en een uit zijn krachten gegroeide halfwas, terzijde op de grond, naast hen ...

„Verdraaid,” zei Govers, „als dat Hofstra niet is, laat ik me hangen. We zullen maar 'es voet aan wal zetten Smit ... bijdraaien maar!”

De vaders van Eef en van Mart zijn ook nog op het donkere meer. Ze staren naar de lege roeiboot, die daar aan komt drijven.

„Zouden we dat ding niet enteren?” fluistert Wierstra oom Tjeerd toe, en dan schiet hem plots iets te binnen. „Zeg,” vraagt hij aarzelend, „heb jij eigenlijk een beschrijving van de vermiste boot?”

„Ja gunst,” oom Tjeerd slikt even, „een beschrijving, nee ... gewoon, een roeiboot, niet groot, niet klein en ... wacht 'es, wat zei-ie ook weer? Z'n

initialen stonden er in, op de achterste zitbank, die had één van z'n jongens er ingesneden, met z'n zakmes, da's waar. Maar je denkt toch niet ... ?”

„Ik denk wat jij denkt,” antwoordt Wierstra ernstig, „maar dat neemt niet weg dat ik, aan de andere kant, nooit iets geloof, voor ik het zelf heb gezien.” Langzaam draait de boot bij.

„Oké,” knikt oom Tjeerd, „je hebt gelijk, klim jij maar over.”

„Wat gaan jullie doen?” vraagt meneer Verhoeven haastig.

„O, niets. Een formaliteit. Ik heb een beschrijving van de vermiste boot.”

„En nu ga je zien of dat klopt?”

Een hoofdknik. „Maar hou' je alsjeblieft kalm en laat je niet blij maken met een dooie mus. Ja, heb je 'm, Wierstra? Voorzichtig aan, hè ... 't is donker.”

Sekonden van ademloze stilte. Opeens de stem vanuit de diepte: „Zeg Mel-
lema, initialen, zei je? Op de zitbank?” En dan — in één slag is daar de
helwitte schijnwerper van de politiebboot, vlak vóór hen, die het eilandje in
een blinkend wit licht zet. Sekondenlang! In die enkele sekonden, zien
ze ... zien ze de jongens, hun jongens, alle vier en een schreeuw plant
zich voort over het water, terwijl de boot al over het zand schuurt ...
één schreeuw: „M a r t !”

Als versteend staan de jongens. Pas nu zien ook zij de boot, die meert aan de oever en dan komt er eindelijk beweging in Mart.

„Va-derr!” Hij stormt weg.

Daar maakt een tweede figuur zich los uit het groepje: Eef heeft naast de gestalte van meneer Verhoeven een hem evenzeer vertrouwd iemand ontdekt en een kreet schiet los uit zijn keel.

Er duiken nog twee gedaanten op uit het duister, maar die kennen ze niet ... ja toch, oom Tjeerd, oom Tjeerd is er ook bij ... het hele eilandje loopt vol! Dat wordt me een begroeting.

„Jongens,” zegt meneer Verhoeven en hij houdt zijn arm om Marts schouders geslagen, „ik kan het nog niet geloven. Als je denkt dat ik nog geen kwartier geleden ... die roeiboot ... enfin, dat is nu voorbij, laten we er niet meer over praten. Vertel liever eens ...”

Vertellen, ja — daar wou Mart net mee beginnen, toen ... toen hij daar opeens z'n vader zag opduiken.

En dan begint hij, terwijl de anderen, in een kring geschaard, toeluisteren, de twee gevangenen tussen inspekteur Govers en Smit in.

Van hun aankomst in Lemmer en hoe ze inderdaad hun briefkaart direkt al

hadden gepost . . . van hun roeitochtje op het meer en hoe die boot lek was geweest als 'n zeef. En hoe ze tenslotte op het eilandje waren aangespoeld. Vervolgens komt het relaas van hun verblijf hier, de ingeslagen proviand, de verveling . . . enfin, alles wat ze hebben doorgemaakt in die enkele dagen. En hoe Brilletje eensklaps bij het vissen een geldkistje ophaalde . . . Hier wordt inspekteur Govers opmerkzaam. „Zo,” knikt hij, „dat klinkt in elk geval geloofwaardig. En wat dachten jullie wel?” „We dachten eerst aan 'n gezonken woonschuit of zo,” bekent Mart, „maar later, toen we in huis die andere dingen vonden . . .” „Welke andere dingen? Noem er 'es een paar?” „Nou, uh . . . een gouden oorijzer, een bloedkoralen ketting, een broche . . .” „Eén ogenblik: was er een tikkertje bij, een horloge?” Mart knikt. „Ja, een horloge ook, met een dikke schakelketting.” Een diepe zucht doortrilt de avondstilte. „Een pak van m'n hart, jongen. Dat wordt vrijspraak voor jullie alle vier. Ga verder!” „Nou, en toen begon die spookgeschiedenis, waar we eerst niks van begrepen. Getik op de ruit, voetstappen, stemmen en tenslotte het briefje . . .” Tot het eind toe vertelt Mart nu uit. Dan valt er een stilte. „Wel,” inspekteur Govers staat op, „dan geloof ik dat hiermee de zaak wel duidelijk is. We zullen nog even een kijkje in die hut gaan nemen . . . van wie is dat ding eigenlijk, jij 'n idee, Smit?” „Nee, insp'teur, geen flauwe notie.” „Hmm, goed. Neemt u dan nu de knapen maar bij u mee aan boord. Ik heb ze nog nodig voor het proces-verbaal, maar dat komt later. Enne, jullie . . .” — hij draait zich naar z'n beide arrestanten — „jullie gaan met mij mee!” Maar nu schiet Mart overeind: „Uh . . . inspekteur . . .” „Wat is er?” „Ik had u nog wat willen vragen, vertellen liever. Maar niet hier . . .” „Kom dan maar even op m'n privé-kantoor,” verzoekt de ander lachend en loopt voor hem uit, wat verder het kreupelhout in. „Wel, wat heb je nog op je hart?” En daar vertelt Mart van . . . Jelle. En als ze terugkomen in de kring, straalt zijn gezicht. Voor Jelle zal worden gedaan wat mogelijk is onder de gegeven omstandigheden, heeft inspekteur Govers beloofd. „Ik wist het al,” zegt hij nog, „die jongen is meer werktuig dan aanstichter . . . een mee-loper, en dan nog omdat hij niet anders meer kon . . . daar wordt zeker rekening mee gehouden bij de rechtbank . . .” En dan kermt Brilletje eensklaps, met z'n handen om zijn maag en scheelgetrokken ogen: „Oooo, wat heb ik een honger, nou voel ik het pas. M'n laatste gedicht voor een boterham!” „Geef op!” klinkt achter hen een stem en verschrikt draaien ze zich allemaal om. In de helle schijn van drie, vier zaklantaarns staat . . . een vreemde.

(slot volgt)

Antwoord — ben je even slim als meneer Smit? Niemand klopt op zijn eigen kammerdeur aan!

naverteld door Maya Hoekstra

Lang geleden leefden er eens een molenaar en zijn vrouw in het warme, zonnige Spanje, bij hun molen. Rond hun huis lag een groot erf dat doorliep tot de landweg, die naar het dorp voerde. De grote poort stond overdag wijd open, want Lucas, de molenaar, was zeer gastvrij. Omdat in Spanje de zomers warm en lang zijn, had Lucas naast de molen zijn druiven over een afdak laten groeien. En in dat prieel was het heerlijk koel onder de groene druivenbladeren. Daar waren, zo in de namiddag, altijd bezoekers te vinden.

Op een warme herfstmiddag was Lucas de druiven aan 't verzorgen. Zijn vrouw, Frasquita, kwam naar buiten om de vloer van het prieel aan te vegen. Zij leunde op de bezem en keek blij naar haar man. „O, Lucas, vrouw. Haar lange zwarte haar glansde en als ze lachte kwamen er kuiltjes in haar wangen. Zij was werkelijk de knapste vrouw die er bestond en ook de liefste! Frasquita zag haar man kijken en begon plagend voor hem te dansen. De bezem liet ze vallen en ze pakte haar castagnetten. De castagnetten klapperden vrolijk en sneller en sneller danste Frasquita om haar man heen. Lucas lachte en tilde haar hoog boven zijn hoofd. Samen wervelden zij rond op het terras. Opeens stond Lucas stil en zette zijn vrouw neer. Hij keek met de hand boven zijn ogen naar de weg. „Hemel, vrouw, kijk eens wie daar aan komt!” Frasquita keek. „De burgemeester, met alleen maar zijn bediende!” zei ze, „en zo vroeg in de middag! Daar zit wat achter.” Frasquita giechelde: „Lucas, als je wilt lachen, ga dan op het dak van 't prieel! Ik ga die burge-

meester eens op z'n nummer zetten. O ja, die overplaatsing van mijn neef, waar ik al zo lang om heb gevraagd, moet hij nu ook eindelijk eens in orde maken."

Lucas krom snel op het dak van 't prieel en verschool zich tussen de bladeren. En geen minuut te vroeg, want door de poort kwam de burgemeester aan. Zijn rode mantel moest wel erg warm zijn bij dit weer. Ook had hij zijn zwarte, driekantige steek op! Het teken van zijn waardigheid!

De mensen van het dorp zeiden wel eens dat hij die hoed in bed nog op zou houden, zo trots was hij er zelf op! De bediende van de burgemeester ging bij de poort zitten. Frasquita verwelkomde de burgemeester vriendelijk en, na een kort praatje, vroeg ze of haar neef nu eindelijk zijn overplaatsing kon verwachten. De burgemeester begon te stotteren dat hij z'n best zou doen maar dan moest Frasquita voor hem alleen dansen.

„Nee, heer,” zei ze, „u kunt mij bevelen belasting te betalen en zo meer, maar dansen doe ik alleen voor mijn eigen Lucas!” De burgemeester probeerde haar vast te pakken. Frasquita trok met haar voet zijn stoel omver, en de burgemeester plofte op de grond. Lucas, die al dat gefleem van de burgemeester had gehoord, sprong schaterend naar beneden. De burgemeester was zo beledigd dat hij boos naar huis terug ging.

De andere gasten kwamen aan en Lucas gaf hun zijn eerste druiven van het jaar. Lachend vroegen zij waarom de burgemeester zo kwaad naar huis was gegaan; alle mensen van 't dorp wisten namelijk wel dat de burgemeester 'n geniepig en oneerlijk man was.

Intussen zat de burgemeester met zijn bediende in het stadhuis plannen te maken. Hij zou en moest de molenaarsvrouw meelokken naar zijn huis. Hij als hoogwaardigheids-bekleider had toch meer recht op zo'n mooie vrouw dan de molenaar! Zo dacht hij tenminste! en hij begon z'n valse spel. 's Avonds liet hij Lucas arresteren. De burgemeester liep dwars door het bouwland naar de molen. Hij klopte op de poort. Frasquita, die wel vermoedde wie dat was, riep: „Nee, ik doe niet open!” De burgemeester bonsde nog eens en wou de poort open duwen. Het ging niet. Hij nam 'n aanloop, maar keek niet achterom en . . . plonsde in de beek.

Druipnat strompelde hij naar de poort en smeekte: „Vrouw, laat me binnen. Ik ben in het water gevallen en ik zal nog dood gaan van die

natte kleren.” Frasquita aarzelde, maar ze had zo'n goed hart dat ze de man binnen liet. Zij stookte het keukenvuur op en had medelijden met de bibberende burgemeester. „Hang alle kleren maar hier voor het vuur,” zei ze en draaide zich om. De burgemeester riep: „Nee, je blijft hier bij mij!” „Niks er van,” antwoordde Frasquita. De burgemeester werd zo kwaad dat hij flauw viel. Frasquita riep de bediende en beval hem: „Stop hem in bed, ik ga de dokter halen.”

En zo gebeurde het. Frasquita zadelde haar ezeltje maar reed in de tegenovergestelde richting. Ze begreep best dat de burgemeester valse plannen had en ze moest Lucas vinden, die kon haar helpen.

Lucas intussen had ook alles begrepen en was ontvlucht. Hij reed op zijn ezel zo snel mogelijk naar de molen. Opeens hield hij stil, hij hoorde nog iemand! Wie kon dat nog zo laat zijn? Kon hij zich maar verstoppen! De ezel van die andere persoon begon te balken. En zijn eigen ezel balkte opgewekt terug. Toen alles weer stil was vloog Lucas in draf naar de molen. Hij vond de poort wijd open.

Voor het keukenvuur zag hij de kleren van de burgemeester. Hij riep Frasquita, hij vond haar nergens. Hij probeerde te denken. Wacht 'ns, hij had een idee! Vlug de kleren van de burgemeester aan en terug naar het dorp. Daar in het stadhuis imiteerde hij de burgemeester zo goed, dat iedereen hem voor die man aanzag.

Toen de echte burgemeester, die nog in de molen was, zich aan wou kleden, zag hij dat zijn kleren weg waren. Nou, dan maar die van Lucas aan! Ongerust liep hij met zijn bediende naar het stadhuis. Hij klopte op de deur, want het was al nacht. Niemand wou hem binnen laten. Integendeel, de soldaten hielden hem voor 'n boef en sloegen en schopten hem weg. Alle mensen in het dorp werden wakker en holden naar het stadhuis. Daar kwam „de burgemeester” naar buiten,

zijn driekantige hoed diep over het hoofd. „Wat moet dat hier?” riep hij bars.

„Ik wil mijn stadhuis in!” riep de man in Lucas kleren. De mensen lachten hem uit, tot Frasquita om de hoek aangesneld kwam. Zij keek naar de twee mannen en zag de driekantige steek op haar eigen Lucas z'n hoofd. „O! Mijn goeie man, daar ben je dan!” juichte ze en vloog op hem af. Alle

dorpelingen waren verbaasd. Maar Lucas zette de hoed af en danste van vreugde een *Farruca*. Toen begreep iedereen dat „de burgemeester” eigenlijk Lucas was. Want zó kon alleen Lucas dansen.

„Vrouw,” zei Lucas, toen hij alles hoorde, „onze ezels zijn slimmer dan wij, want zij herkenden elkaar op de landweg toen zij zo balkten! en wij niet!” De soldaten hadden op het binnenplein de toortsen ontstoken. Alle dorpelingen sloten de gelukkige molenaar en zijn vrouw in hun midden, en zo dansten zij blij allemaal samen. Ja, maar niet allemaal! De echte burgemeester liep stiekem door 'n klein poortje weg. En niemand heeft hem daarna nog ooit gezien!

Dit oude Spaanse volksverhaal is opgetekend en geschreven door de Spaanse schrijver Don Pedro de Alarcón. De eveneens Spaanse componist Manuel de Falla, heeft op dit verhaal een prachtig muziekstuk geschreven. Jullie kunt je voorstellen dat deze muziek met de verschillende Spaanse dansen, heel vrolijk is. Ook als ballet werd El Sombrero de Tres Picos (het Spaans voor de driekante steek) een kleurig succes.

Vuurslaglezers schrijven zelf

Deze keer een Sinterklaasversje van *Ida de Savormin Lohman* uit *Badhoevedorp*.

Sint op het dak

Onze lieve Sinterklaas
met zijn knechtje Pieterbaas
rijdt 's avonds over de daken
dan regelt hij zijn zaken
vraagt of je wel zoet bent geweest
en dat zijn de kind'ren meest!

Sinterklaas al op zijn paard
rijdt daar met een reuze vaart
van huis tot huis
komt in de schoorsteen
hier een chocolademuis
daar een marsepeinen koe
en bij stouters soms de roe
nee, niet bij mij alleen!

en een puzzel van *Dineke de Graaf*
uit *Uchten bij Heerde*.

Uul horizontaal en verticaal hetzelfde in:

1. ieder
 2. gein
 3. luchtvaartmaatschappij
- 200

1	E	2	L	3	K
2	L	O	L		
3	K	L	M		

De wedstrijd

Op de „*Prins Maurits-geschiedenis*” wedstrijd kwamen niet zoveel inzendingen binnen; jullie willen zeker nog geen onderwijzer spelen? De meeste kinderen wilden Pietje wel een vijf of zes voor zijn opstel geven. Nou... dat vond ik erg hoog, hoor. Want niet de schrijffouten waren het ergste, maar de fouten over de geschiedenis.

Niemand van jullie heeft alle fouten gevonden! Een meisje schreef: „Twaalfjarig verstand' is fout, want Maurits had zijn verstand al veel eerder!”

Maar de meesten van jullie wisten wel, dat het *twaalfjarig bestand* moest zijn en dat niet Maurits dat organiseerde (hij wilde doorvechten), maar Oldenbarnevelt.

De moeder van Maurits was niet Anna Palovna (dat was een danseres uit de negentiende eeuw!), maar Anna van Saksen.

Dat wisten velen van jullie niet. En één jongen schreef: „Maurits was de zoon van Anna van Buren, Anna van Saksen, Louise de Coligny en Charlotte de Bourbon!” Wel een beetje veel hoor — vier moeders tegelijk! Niet Willem de Tweede, maar zijn broer Frederik Hendrik volgde Maurits op.

Zo waren er nog wel meer fouten in, maar jullie zijn — denk ik — meer geïnteresseerd in de prijzen. Die gingen naar

Adri de Leeuw (10 jr.) in Everdingen (eerste prijs);

Arina Bogaard (10 jr.) in Stolwijk en

Jaap Doornenbal (9 jr.) in Bergambacht.

Hartelijk gefeliciteerd en dan nu DE NIEUWE WEDSTRIJD.

Daarvoor moet je het verhaal „HET SPOOK” in dit nummer nog maar eens goed lezen, want de wedstrijd gaat over de mensen van dit verhaal. Zoals je ziet eindigt het met „Pakjesavond moest nog beginnen!”

Dan komt het pak van Sinterklaas! En wat zat daarin?

Allemaal pakjes en... een lang gedicht...

Als je dit gedicht goed leest, kun je daaruit wel ontdekken, wat ieder krijgt. Let maar op!

*Hier is een pak... een héél groot pak
Ja — het kwam uit Piet zijn zak
en wat het allemaal bevat
Lees maar goed — dan weet je dat...*

*Voor vader, die soms lange uren
over 't water zit te turen
iets om rond de pols te winden,
maar... vergeet niet het op te winden!*

*Voor moeder — hoe langer hoe gekker
is hier voor de keuken een...
nu smaakt het eitje straks extra lekker!*

*Annelies, die naaister in de dop
naait van alles voor haar pop
maar waar bergt ze haar spullen op???*

*En nu voor ons timmerbaasje Noud
iets wat gereedschap bij elkaar houdt,
met deze ... kist is ie voorlopig klaar
Timmer dus vrolijk alles in elkaar!*

*En dan is oma aan de beurt
met een fles, die heerlijk geurt
„Keuls water” heet dat in 't Hollands
maar 't klinkt beter op zijn Frans.*

*Foei! Die aansteker van oom Koen
wil het soms helemaal niet doen!
Zet daarom deze mooie doos op je bureau:
even strijken ... en vuur, heb je zó!*

*En nu tenslotte tante Nel
Ja tante Nel — sint weet het wel —
Je wilt in ieder oor een ...
Daarom hier een heel mooi stel
Het staat je vast en zeker wél!*

Als je dit goed gelezen hebt, kun je vast wel raden wat voor cadeautje ieder krijgt; zet de namen van deze cadeautjes onder elkaar en dan ontdek je, dat de eerste letters van deze woorden — van boven naar beneden gelezen — samen de naam vormen van een stad in Nederland. Dat is de stad, waar de familie woont!

WELKE STAD IS DAT????

Inzendingen — liefst versierd — met **volledige** oplossing vóór 3 december a.s. insturen. Duidelijk opgeven of je een jongen of een meisje bent en leeftijd niet vergeten! Naam, adres etc. duidelijk op de oplossing (en niet alleen op de enveloppe) vermelden en sturen aan

OOM NOUT, p.a. Johan van Oldenbarneveltlaan 44, Amersfoort.

Wie is even slim als meneer Smith???

De heer Smith, een rijke Amerikaan, had voor enkele weken zijn intrek genomen in een duur hotel in Zwitserland. In zijn koffer bevonden zich veel waardevolle papieren van de zaak waarvoor hij werkte — voornamelijk over atoomgeheimen. Een spion wilde nu proberen hem zijn papieren en zijn geheimen te ontfutselen. Op een middag — hij dacht dat de heer Smith was uitgegaan — sloop hij naar diens kamerdeur en luisterde gespannen. Hij hoorde niets ... toen klopte hij aan ... wéér niets ... toen stak hij de sleutel, die hij had laten maken, in het slot en stapte vrolijk binnen. Maar wat een schrik: de heer Smith zat rustig in zijn stoel de krant te lezen.

„O, neemt u me niet kwalijk, meneer,” zei de spion; „ik heb me kennelijk in de kamerdeur vergist ...” En even snel als hij gekomen was, was hij weer verdwenen!

De heer Smith belde daarna dadelijk de politie! Hij wist namelijk zeker, dat de man niet per ongeluk zijn kamer was binnengekomen. HOE WIJST HIJ DAT??? Als je een goede detective bent kun je het raden; anders vind je het antwoord op pagina 196.

De boekenplank

Pim Zur Mühlen, muziklerares, schreef een bundeltje uitstekende KERSTLIEDJES, voor thuis, kleuter- en basisschool. Fijne teksten, en wijzen die goed in de kinderstem liggen. Bij sommige is een tweede stem toegevoegd, te vervangen door melodie-, of snaar-instrumenten, eventueel ook klokkenspel of xylofoon. Heel nieuwe Kerstliedjes, is dat niet prettig? (Uitg. Callenbach) f 4,90.

LIJSJE LORRESNOR van J. M. Selleger-Elout speelt zich af ongeveer begin van deze eeuw. Haar bijnaam kreeg Lijsje omdat ze vaak op de belt naar „schatten” zoekt. Ze is een fijnvoelend dromerig kind dat, evenals haar vader, oog heeft voor al wat mooi is. Als blijkt dat Lijsje aanleg voor tekenen heeft, geeft dat strubbelingen, moeder vindt het prutsen en tijd verknoeien, maar het meisje krijgt steun van de meester en de schilderes die haar talent ontdekte. De figuren zijn raak gegeven: de vader, dromer en fantast, de nuchtere, wat bazige, moeder en zusjes, waartussen de zachte Lijsje haar plaats in het arme gezin zo moeilijk vindt. Voor 10—13 jaar, mooie uitgave met fijne illustraties van Claudine Doorman (Uitg. Servire, 12e druk) f 6,90

Van DE PRUIKENMAKER EN DE PRINS van W. G. v. d. Hulst Sr., met op iedere pagina een zwierige prent van zijn zoon, verscheen een zesde druk. Het is een kostelijke vertelling boordevol avonturen over een prins, die voor hij zijn prinses trouwt in allerlei vermommingen het volk wil leren kennen, over een leuke meisjessteele en een kleine lakei, en vooral over een zotte opschepper van een pofdikke pruikenmaker. Leuk voor 8—12 jaar. (Uitg. Callenbach) f 4,90, geb.

Voor meisjes van 8—10 jaar is KARIN DE ZEEHOND van K. Norel. Annétje vindt in de herfst aan het strand een jong zeehondje. Ze brengt hem tweemaal in de golven, maar hij blijft achter haar aan gaan. Dan wordt het een speelkameraad, waarvoor vader zelfs een bassin in de tuin maakt, en later één troost als Annétje ernstig ziek is. Lief boekje. (Uitg. Callenbach) f 2,— geb.

Voor meisjes van 8—11 jaar schreef C. Th. Jongejan-de Groot DE PONYFARM. Terka, een nieuw meisje in de klas, is voor Joke een gezellig, maar ook interessant vriendinnetje, want ze woont met haar moeder in een huisje bij een oud slot, waar deze een ponyfarm houdt en kinderen rijles geeft. Lief, leed en pretjes spelen zich af in en om de farm. Gevoelig, in Chr. geest geschreven, verhaal. (Uitg. Callenbach) f 1,95 geb.

Weer een deel uit de serie ZO LEVEN DE KINDEREN is DIEREN VAN BOS EN BEEMD, waarin we de uitvoerige beschrijving vinden over leven en gedrag van 27 dieren, met bij ieder dier zeven fraai gekleurde illustraties. Wild zwijn, vos, wezel, edelhert, eekhoorn, maar ook vogels als steenuil, houtsnip, koekoek en insecten vinden we in dit gebonden boek in prentenboekvorm. Voor gezin en school, voor vele leeftijden. (Zuid-Ned. Uitgeverij) f 15,90

Na haar boek met gebreide poppen schreef en maakte Lis Paludan nu van stof KNUFFELDIEREN, een boek met een hele serie dieren, met werkwijze, patronen, foto's in kleur en verhaaltjes bij ieder dier. Geestige beesten, niet bijzonder moeilijk te maken. (Uitg. Zomer & Keuning) f 5,90

M. H.-S.